

L'obra de Lleó amb el Seagram Building al darrere / ARXIU

Lluís Lleó a Park Avenue de Nova York

Art públic als EUA

Resulta curiós que si bé l'estatuària pública en el món clàssic occidental i especialment a l'antiga Roma va tenir una dimensió rellevant, siguin ara el món anglosaxó i principalment els Estats Units i Anglaterra els països que més s'ocupen de la presència pública de l'art contemporani en el context urbà. Programes ben definits com té The Henry Moore Foundation al Regne Unit o els projectes que des del 1967 desenvolupa The Fund Park Avenue de Nova York són modèlics i han tingut també el seu ressò en el programa olímpic d'art públic de Barcelona. A més, aquesta darrera fundació, encarregada de plantar, il·luminar i mantenir els arbres i flors de Park Avenue segons el suport que rep de la comunitat, promou exposicions temporals d'art públic, com la que ara es presenta de Lluís Lleó. Els seus predecessors: Jean Dubuffet, Robert Indiana i Niki de Saint Phalle.

Lleó i Nova York

Lluís Lleó (Barcelona, 1961) viu des de fa trenta anys a Nova York, on ha aconseguit viure de la pintura, sense concessions, si bé no ha deixat mai el seu estudi del Baix Empordà on estiu rere estiu crea algun projecte especial. El darrer ha estat la sèrie d'escultures que ha instal·lat a Park Avenue de Nova York amb el títol *Morpho's Nest in a Cadmium House*, entre el carrer 52 i el 56 de Manhattan. En la trajectòria de Lluís Lleó sempre hi ha hagut un maridatge en-

tre tradició i modernitat que pren un doble sentit. Per una banda, la pertinença a una nissaga de pintors, cita obligada de la seva biografia, dels quals ha heretat una cultura pictòrica que ell ha sabut conduir cap a la modernitat; i per una altra, l'especialització en una tècnica antiga com el fresc, procedent de les cases pompeianes i romanes, de l'humanisme renaixentista i dels absis romànics de les esglésies del Pirineu català que ha transportat a una abstracció en què matèria, pintura i espai s'uneixen per concentrar un missatge d'ordre espiritual, que el connecta amb la pintura de Rothko.

Cinc esteles

Aquestes cinc esteles, arribades des del seu estudi de l'Empordà i acabades *in situ* a Nova York, creen una seqüència que competeix amb l'arquitectura que l'envolta i, especialment, amb dos gratacels monumentals, paradigmes de l'arquitectura moderna i que imposen un gran respecte a l'hora de pretendre dialogar amb ells: el Seagram Building, de Mies van de Rohe

amb col·laboració de Philip Johnson, del 1957, i la Lever House, de Gordon Bunschaft, de l'equip OMS (Skidmore, Owings and Merrill), del 1952. El rigor i nuesa d'aquests gratacels i el seu minimalisme imposen una obra austera, però de pes. Són peces de gairebé quatre metres d'alçada i tres mil quilos de pes, cosa que els confereix una presència contundent i, al mateix temps, delicada, pel color. En aquestes esteles, Lluís Lleó sembla haver-se inspirat en una tradició encara més primitiva i simbòlica de les pedres, com la funció funerària, pensem en els dòlmens menorsquins o en el conjunt de Stonehenge. El color, delicat i subtil amb roses i blaus, ens acostava a un volgut homenatge a la papallona *Morpho*, de la qual hi ha nombroses varietats i és famosa per la seva bellesa i fragilitat. No sabem si l'artista se sent papallona a la ciutat dels gratacels, a la qual ha traslladat tot el seu saber i tradició de la cultura antiga mediterrània per integrar-se al món nou de l'abstracció sense límits de la pintura americana, símbol d'una identitat que s'expressa amb llibertat. El mateix artista al·ludeix a la memòria d'aquest transvasament de cultures quan diu: "The Cadmium House és aquell lloc pur que hom somia trobar a la vida. Aquell lloc on descansen els records i on s'homenatja l'art anterior al nostre, aquell lloc segur anomenat història on tantes coses són inamovibles." Aquest és exactament l'esperit que anima aquesta obra de Lleó a Park Avenue de Nova York, que es pot veure fins al 31 de juliol. ✨

L'artista fa trenta anys que viu a Nova York

S

Són peces de gairebé quatre metres d'alçada i tres mil quilos de pes, cosa que els confereix una presència contundent i, al mateix temps, delicada, pel color

Art